

ג' י': וְיָהִי - הוּא ד' לא נשמעת, ונקרא 'וְיָהִי'. ואין לקרוא 'וְיָהִי' או 'וְיָהִי' בשווא.

ג' י"א: בְּאֵלָל - הטעם מלרע בכ"ף, והכ"ף בצירי.

ג' י"ב: וְאֶשְׂרֹו - השי"ן בדגש, והשווא נע.

ג' י"ג: חֲזָקוּ - החי"ת בקמץ גדול, והזי"ן בשווא נע.

ג' י"ד: מִפְּנֵי - הפ"א בדגש, והשווא נע.

ג' ט"ו: מְאֻשְׁרִים - השי"ן בדגש, והשווא נע.

ג' י"ז: וְהָיוּ לִי - הטעם מלעיל בה"א ט.

ג' י"ח: לְרַשָּׁע - הלמ"ד בשווא נע.

ג' י"ט: הַיּוֹם - ראוי להקפיד על הגייה נכונה של הה"א, שלא ישמע שקורא 'אִיוֹם' באל"ף א. וכן הוא להלן.

וְהָיוּ כָּל־זֵדִים וְכָל־עֲשָׂה רָשָׁעָה לָשׁ - יש להקפיד להטעים היטב את הפשטא המפסיק שבתיבת 'רָשָׁעָה', שהוא ניגון מפסיק יותר מהגרש שבתיבת 'כָּל זֵדִים' שאם לא יטעים כראוי ישמע שרק עושי רשעה יהיו קש, בעוד שפירושו שזדים ועושי רשעה יהיו קש.

ג' כ': וַיִּצְאָתָם - הוּא ד' והאל"ף לא נשמעות, ונקרא 'וַצָּתָם'. ואין לקרוא 'וַיִּצְאָתָם' בשווא הוּא ד'.

ג' כ"א: אֶשְׂרֹו אֲנִי עֲשָׂה - יש לנגן את שני המונחים כראוי, ואין להשמיט את המונח הראשון ולהטעים 'אֶשְׂרֹו־אֲנִי עֲשָׂה' במקף ב² (וראה עוד במדור חילופי נוסחאות).

ג' כ"ג: אֵלֶיָּה - ללא וי"ו, ואין לקרוא 'אֵלֶיָּהוּ'.

❖❖❖ ❖❖❖ ❖❖❖

ג' י"ט: כִּי־הִנֵּה / (כִּי הִנֵּה)

במקף - בכתבי היד: ט"א ט"ב ט"ד ט"ז, ס"א ס"ג ס"ד ס"ה ס"ז ס"ח ס"א ס"ב ס"ג ס"ט ס"ז, א"ב א"ו. ~ ובדפוסים: מק"ג, גינצבורג², קסוטו, קורן, ברויאר.

במונת - בכתבי היד: ס"ו ס"ט, א"א א"ח. ~ ובדפוסים: רא"פ, רוו"ה, לטריס.

ג' כ"א: אֶשְׂרֹו אֲנִי עֲשָׂה / (אֶשְׂרֹו־אֲנִי עֲשָׂה)

במונת מונח - בכתבי היד: ט"א ט"ב ט"ד ט"ז, ס"א ס"ג ס"ד ס"ה ס"ח ס"א ס"ב ס"ג ס"ט ס"ז, א"ב א"ו. ~ ובדפוסים: מק"ג, גינצבורג, קסוטו, קורן, ברויאר.

במקף מונח - בכתבי היד: ס"ו ס"ט ס"ב ס"ז, א"ב א"ו א"ח. ~ ובדפוסים: רא"פ, רוו"ה, לטריס.

❖❖❖ ❖❖❖ ❖❖❖

❖ חילופי נוסחאות ❖

^ט משום נסוג אחר. וענין זה מבואר בגליון 116 פרשת בראשית תשע"ו הערה ג'.

^י לקוראים בהגיה המבחינה בין קמץ לפתח, אם לא יקפידו על ההגייה הנכונה, אע"פ שעשו בזה שלא כדון, לכאורה לא שינו משמעות, כיון שהמשמעות ניכרת ע"י הקריאה בפתח. אך לקוראים בהגיה שאינה מבחינה בין קמץ לפתח, שאצלם כל הבידול בין המשמעים ניכר רק על ידי הגיית הה"א והאל"ף, אם לא יקפידו להגות את הה"א כראוי יש לחשוש בזה לשינוי משמעות.

^א כבחבוק א' ז': אִים וְנִזְרָא הוא.

^ב ענין זה מבואר בגליון 116 פרשת בראשית תשע"ו הערה כ"ב.

^ג ובגליון ציין שכך מוטעם ברוב הספרים, ובספרים אחרים מוטעם 'כִּי' במונח ולא במקף.